

**[Viggo Starcke.]**

øjeblikket er det ulykkelige ved det central-europæiske problem, set fra den vestlige verdens side, er, at Centraleuropas forsvar er opbygget efter politiske hensyn og ikke efter strategiske hensyn.

Når man taler om spørgsmålet Vesteuropas forsvar, så kan man have forskellig stilling til, om Danmark burde have været medlem af Atlantpagten; men det er et overstået problem, fordi Danmark har påtaget sig disse forpligtelser og selvfølgelig holder dem. Det er derfor uheldigt, at det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) stadig giver udtryk for en politisk opfattelse, som ikke er, om jeg så må sige, solidarisk med den danske regerings eller med flertallets opfattelse i dette høje ting. Da jeg før rettede det spørgsmål til det ærede medlem, hvad han egentlig mente med det, han sagde i sit første indlæg, at han ønskede, at Danmark skulle tilkendegive, at vi kun har eet formål: fredens bevarelse, og jeg derefter sagde til det ærede medlem, at intet er lettere end at bevare freden, hvis man vil opgive demokratiet, opgive friheden og opgive retfærdigheden, så svarede det ærede medlem, at prisen var, at man skulle være trofast imod demokratiets idealer. Men det var jo egentlig ikke noget svar. Vil det ærede medlem for at bevare freden ofre alt andet? Er det det eneste formål, eller er formålet ikke både at bevare freden og bevare friheden?

Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) udtalte sig om det tyske problem og sagde, at et oprustet Tyskland altid har været den største fare for freden. Det er forsåvidt rigtigt, hvad angår det sidste hundrede års europæiske historie, men tidligere har det jo ikke været sådan. I Ludvig den Fjortendes tid var det et oprustet Frankrig, der var en ustandselig fare for Europas fred. Senerehen under Napoleon anlagde man de samme anskuelser. Skulle det betyde, at Frankrig af den grund for al fremtid burde have været sat i karantæne og burde have været isoleret? Hvis det ikke er rigtigt, må man overveje, på hvilken måde man i fremtiden bedst kan drage Tyskland ind i et demokratisk samarbejde indenfor en større solidarisk enhed. Det er det, som ligger bagved problemet om, hvorvidt man

kan få Tyskland med ind i det europæiske samarbejde.

Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) hævdede, at baser altid vil blive betragtet som en udfordring fra den østlige side. Ja, man kan også vende problemet om og sige, at de baser, som den østlige magt har bygget, har været opfattet som en udfordring, men det omtaler det ærede medlem ikke.

Til sidst sagde det ærede medlem med patetisk stemme, at oprustning altid har ført til krig, og han påberåbte sig historiens dom. Dertil er at sige, at det er rigtigt, at oprustning og militarisme ofte har fremkaldt krige, men det er lige så rigtigt, at militære tomrum i degenererede stater lige så ofte har fremkaldt krige. Historien er fuld af eksempler herpå.

**Formanden:** Jeg henstiller, at man påhører talerne i ro.

**Viggo Starcke:** Det radikale venstres bedømmelse af udenrigspolitiske problemer i forholdet indbyder ikke til at bygge på denne vurdering.

Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) taler om, at det er forkert at tilstræbe en magtbalance, og jeg vil da gerne rette det spørgsmål til ham: Ønsker det ærede medlem, at der ikke skal være en magtbalance, og at den overvældende magt skal være øst for jerntæppet, eller hvad er meningen med disse angreb på magtbalancepolitikken, som det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) ustandselig fremkommer med?

Til sidst vil jeg gerne sige, at sådan som det former sig for mig, er der to meget store opgaver at løse. Den ene er en hastesag: at skabe en ydre styrke, der kan forhindre, at krigen kommer. Mangler den vestlige verden ydre styrke, kan det friste, således at krigen kommer. Meningen med forsvaret er ikke, at det skal bruges til en krig, men at det skal forhindre, at krigen og angrebene kommer.

Den anden store opgave er at skabe indre styrke på frihedens grund for at sikre folkestyre og demokrati. Her er der en række opgaver, som tildels er indenrigspolitiske, men tildels også udenrigspolitiske, idet et